

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 29 marca 2012 r.(*)

Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Środki, jakie należy przyjąć w związku z przystąpieniem nowych państw członkowskich – Akt przystąpienia z 2003 r. – Określenie nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz skutki finansowe ich eliminacji – Cel założony w przepisie prawa pierwotnego – Decyzja 2007/361/WE

W sprawie T-243/07

Rzeczpospolita Polska, reprezentowana początkowo przez E. Ośniecką-Tamecką, następnie przez T. Nowakowskiego, następnie przez M. Dowgielewicza, a w końcu przez M. Szpunara, B. Majczynę i D. Krawczyka, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierana przez:

Republikę Litewską, reprezentowaną przez D. Kriaučiūnasa i R. Krasuckaitę, działających w charakterze pełnomocników,

i przez

Republikę Słowacką, reprezentowaną początkowo przez J. Čorbę, a następnie przez B. Ricziową i M. Kianičkę, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez H. Tserepę-Lacombe i A. Szmytkowską, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2007/361/WE z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 138, s. 14) w zakresie, w jakim dotyczy ona Rzeczypospolitej Polskiej,

SĄD (ósma izba),

w składzie: L. Truchot, prezes, M.E. Martins Ribeiro i H. Kanninen (sprawozdawca),
sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 kwietnia 2011
r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W kontekście procesu rozszerzenia Unii Europejskiej, który doprowadził do przystąpienia w dniu 1 maja 2004 r. Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej (zwanym dalej „nowymi państwami członkowskimi”) do Unii (zwanego dalej „przystąpieniem”), Unia i nowe państwa członkowskie wszczęły negocjacje dotyczące różnych kwestii ujętych w rozdziały negocjacyjne. Negocjacje w ramach rozdziału dotyczącego rolnictwa dotyczyły w szczególności sytuacji prawnej zapasów produktów rolnych przekraczających ilość, którą można było uznać za normalny poziom zapasów (zwanym dalej „nadwyżkami”), znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia.

2 Kwestię tę na podstawie art. 22 aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej nowych państw członkowskich oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 39, zwanego dalej „aktem przystąpienia”) reguluje rozdział 4 załącznika IV do aktu przystąpienia (Dz.U. 2003, L 236, s. 798), zgodnie z którym:

„[...]”

2. Wszelkie zapasy produktów [rolnych], prywatne jak również publiczne, znajdujące się w swobodnym obrocie w dniu przystąpienia na terytorium nowych państw członkowskich,

przekraczające ilości, które mogą być uznane za normalny poziom zapasów, muszą być usunięte na koszt nowego państwa członkowskiego.

Koncepcję zwykłego [normalnego] poziomu zapasów definiuje się dla każdego produktu na podstawie kryteriów i celów właściwych dla każdej ze wspólnych organizacji rynku.

[...]

4. Komisja wprowadza i stosuje uzgodnienia opisane powyżej [...]”.

3 W dniu 4 maja 2007 r. Komisja przyjęła na podstawie rozdziału 4 pkt 4 załącznika IV do aktu przystąpienia decyzję 2007/361/WE w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem nowych państw członkowskich (Dz.U. L 138, s. 14, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

4 W motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała:

„Najodpowiedniejszą metodą obliczania skutków finansowych nadwyżek zapasów w świetle celu określonego w [pkt] 2 rozdziału 4 załącznika IV do [aktu przystąpienia] jest ocena kosztów ich eliminacji w każdym z sektorów, których to dotyczy. W przypadku gdy obowiązywały refundacje wywozowe na produkty w roku po przystąpieniu, należy ustalić skutki finansowe na podstawie różnicy między poziomem cen zewnętrznych i wewnętrznych, co odzwierciedla wysokość średniej refundacji wywozowej podczas dwunastomiesięcznego okresu bezpośrednio po przystąpieniu.

W przypadku produktów, które nie podlegają refundacjom wywozowym [...], zgodnie ze zrównoważonym podejściem za podstawę należy przyjąć różnicę między średnimi cenami wewnętrznymi a cenami zewnętrznymi. W świetle tymczasowego charakteru skutków finansowych wynikających ze stwierdzenia nadwyżek zapasów różnych produktów rolnych w niektórych nowych państwach członkowskich państwa, których to dotyczy, powinny wpłacić odpowiednie kwoty do budżetu Wspólnoty. Należy ustalić datę uregulowania tych płatności”.

5 Sentencja zaskarżonej decyzji jest sformułowana następująco:

„Artykuł 1

W załączniku określa się ilości produktów rolnych w swobodnym obrocie w nowych państwach członkowskich w dniu przystąpienia przekraczające ilości, które można uznać za normalne zapasy na dzień 1 maja 2004 r., oraz kwoty, którymi należy obciążyć nowe państwa członkowskie ze względu na koszty eliminacji tych ilości.

Artykuł 2

1. Kwoty określone w załączniku uznawane są za przychody do budżetu Wspólnoty.
2. Państwa członkowskie mogą wpłacić kwoty określone w załączniku do budżetu Wspólnoty w czterech równych ratach. Pierwszą ratę uiszcza się ostatniego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zainteresowane państwa członkowskie powiadomiono o niniejszej decyzji. Kolejne raty reguluje się odpowiednio do dnia 31 maja 2008 r., 31 maja 2009 r. oraz 31 maja 2010 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji”.

6 W załączniku do zaskarżonej decyzji w odniesieniu do dziewięciu nowych państw członkowskich, wymienionych w jej art. 3, zostały ustalone ilości i kwoty, o których mowa w art. 1 tej decyzji. W odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej zostały one ustalone następująco:

Grupa produktów

Ilość w tonach

Kwota w tysiącach EUR

Mięso

18 758

7 773

Mleko

551

752

Owoce

3 994

2 228

Ryż

22 915

1 224

Wino

6 435

472

Ogółem

12 449

Przebieg postępowania i żądania stron

7 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 lipca 2007 r. Rzeczpospolita Polska wniosła na podstawie art. 230 WE skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

8 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 24 października 2007 r. i 30 stycznia 2008 r. Republika Słowacka i Republika Litewska złożyły wnioski o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Rzeczypospolitej Polskiej, które zostały uwzględnione postanowieniami prezesa pierwszej izby Sądu z dnia 6 grudnia 2007 r. i z dnia 12 marca 2008 r.

9 W dniu 7 lutego 2008 r. Republika Słowacka przedstawiła uwagi interwenienta. W dniu 20 maja 2008 r. Rzeczpospolita Polska i Komisja przedstawiły swoje uwagi w przedmiocie tych uwag interwenienta.

10 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do ósmej izby, której w związku z tym przekazano niniejszą sprawę.

11 W dniu 10 marca 2011 r. Sąd skierował do stron pytania na piśmie, na które odpowiedziały one w wyznaczonym terminie.

12 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną.

13 Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2011 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu.

14 Rzeczpospolita Polska, popierana przez Republikę Słowacką i Republikę Litewską, wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim jej dotyczy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Co do istoty

16 Argumenty Rzeczypospolitej Polskiej można ująć zasadniczo w pięć zarzutów dotyczących, po pierwsze, braku kompetencji Komisji i naruszenia rozdziału 4 pkt 4 załącznika IV do aktu przystąpienia, po drugie, naruszenia zasady proporcjonalności, po trzecie, niewystarczającego uzasadnienia, po czwarte, wystąpienia oczywistych błędów w ocenie, i po piąte, spóźnionego charakteru zaskarżonej decyzji.

17 W zarzucie pierwszym Rzeczpospolita Polska utrzymuje zasadniczo, że rozdział 4 pkt 4 załącznika IV do aktu przystąpienia, stanowiący podstawę prawną zaskarżonej decyzji, nie przyznaje Komisji uprawnienia do zobowiązania nowych państw członkowskich do wpłaty do budżetu wspólnotowego kwot pieniężnych przewidzianych w tej decyzji.

18 Jak przypomniano w pkt 2 powyżej, rozdział 4 pkt 4 załącznika IV do aktu przystąpienia przewiduje, że Komisja wprowadza i stosuje rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do tego aktu. Przepisy te zobowiązują więc Komisję do ustanowienia systemu, który zapewni, że nadwyżki znajdujące się w dniu przystąpienia na terytorium nowych państw członkowskich zostaną wyeliminowane na koszt tych państw członkowskich.

19 Rzeczpospolita Polska nie kwestionuje co do zasady kompetencji Komisji do podjęcia działań w celu wykonania rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, lecz uważa, że metoda wybrana do tego przez Komisję jest sprzeczna z tym przepisem.

20 Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej rozpatrywany przepis ustanawia obowiązek „fizycznej” eliminacji nadwyżek na koszt nowych państw członkowskich. Właśnie w tym celu przyznane zostały Komisji kompetencje wykonawcze. Należy do nich w szczególności zagwarantowanie, by nowe państwa członkowskie zapewniły, iż podmioty gospodarcze na ich terytorium wyeliminują swoje własne nadmierne zapasy. W wykonaniu tych kompetencji wykonawczych nie można było nałożyć kwot pieniężnych wskazanych w zaskarżonej decyzji, które mają charakter kary, gdyż brak jest związku między tymi kwotami a eliminacją nadwyżek. Zaskarżona decyzja zastąpiła obowiązek eliminacji tych nadwyżek obowiązkiem zapłaty kary proporcjonalnej do ich wielkości.

21 Republika Słowacka i Republika Litewska przyłączają się do argumentów Rzeczypospolitej Polskiej. Republika Słowacka dodaje, że rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia nie pozwala Komisji na to, by sama obliczyła nadwyżki.

22 Komisja podnosi, że rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia nie zobowiązuje państw członkowskich do „fizycznej” eliminacji nadwyżek, co jej zdaniem byłoby poza tym sprzeczne z zasadami wspólnej polityki rolnej (WPR), lecz do poniesienia kosztów ich eliminacji, która dokonuje się poprzez stopniowe wchłonięcie nadwyżek przez rynek. Komisja jest więc zobowiązana do obliczenia nadwyżek znajdujących się w dniu przystąpienia w każdym nowym państwie członkowskim i wyciągnięcia w odniesieniu do danego państwa członkowskiego odpowiednich konsekwencji finansowych. Ten obowiązek Komisji odzwierciedla interes publiczny polegający na uniknięciu negatywnego oddziaływania nadwyżki na rynek. Rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia należy zatem interpretować w ten sposób, że Komisja jest zobowiązana do obliczenia w racjonalny sposób kosztu eliminacji nadwyżek i do zagwarantowania, że zostanie on poniesiony przez nowe państwa członkowskie w drodze wpłaty kwoty pieniężnej do budżetu wspólnotowego.

23 Należy zatem stwierdzić, że stanowisko skarżącej w niniejszej sprawie różni się zasadniczo od stanowiska Komisji w kwestii tego, jakie działania Komisja mogła podjąć w celu wykonania rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia.

24 Aby zbadać argumentację stron co do zgodności zaskarżonej decyzji z rozdziałem 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, należy przedstawić najpierw różne środki przewidziane przez Komisję przed przyjęciem zaskarżonej decyzji, które dotyczą nadwyżek znajdujących się na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia.

Uwagi wstępne dotyczące środków przewidzianych przez Komisję przed przyjęciem zaskarżonej decyzji

25 Artykuł 2 ust. 3 Traktatu między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (państwami członkowskimi Unii Europejskiej) a nowymi państwami członkowskimi dotyczącego przystąpienia nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej (Dz.U. L 236, s. 17, zwanego dalej „traktatem akcesyjnym”), podpisanego w Atenach dnia 16 kwietnia 2003 r., przewiduje, że instytucje Unii mogą przed przystąpieniem przyjąć środki przewidziane między innymi w art. 41 i załączniku IV do aktu przystąpienia. Artykuł 41 akapit pierwszy tego aktu stanowi, że Komisja może przyjąć środki przejściowe niezbędne do ułatwienia przejścia z systemu istniejącego w nowych państwach członkowskich na system wynikający z zastosowania WPR na warunkach wskazanych w tym akcie przez okres trzech lat następujących po dacie przystąpienia, a ich stosowanie będzie ograniczone do tego okresu.

26 W dniu 10 listopada 2003 r. Komisja przyjęła, na podstawie art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego i art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia, rozporządzenie (WE) nr 1972/2003 w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich (Dz.U. L 293, s. 3).

27 Z motywu 1 wspomnianego rozporządzenia wynika, że te środki przejściowe należy przyjąć w celu uniknięcia ryzyka zakłóceń w obrocie, które mogłyby negatywnie wpłynąć na wspólną organizację rynków rolnych w związku z przystąpieniem. W motywie 3 rozporządzenia wskazano, że zakłócenia te często są powodowane nie tylko przez produkty sztucznie przemieszczane w związku z rozszerzeniem i nie stanowiące zatem normalnych zapasów określonego państwa, lecz także przez nadmierne zapasy mogące pochodzić z produkcji krajowej. Na koniec dodano, że w konsekwencji należy wprowadzić przepisy o zapobiegawczych opłatach nakładanych z tytułu nadmiernych zapasów w nowych państwach członkowskich.

28 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1972/2003, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 735/2004 z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 114, s. 13), przewiduje system opłat od nadmiernych zapasów pewnych produktów rolnych znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia. Artykuł 4 ust. 1 wskazuje, że bez uszczerbku dla rozdziału 4 załącznika IV do aktu przystąpienia oraz że o ile na szczeblu krajowym nie stosuje się bardziej restrykcyjnych rozwiązań prawnych, nowe państwa członkowskie pobierają opłaty od posiadaczy takich zapasów. Artykuł 4 ust. 3 zmienionego rozporządzenia nr 1972/2003 przewiduje kwotę wspomnianej opłaty i stanowi, że przychody z niej zasilają krajowy budżet danego nowego państwa członkowskiego. W końcu art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia zawiera wykaz – różny dla każdego nowego państwa członkowskiego – produktów rolnych, do których opłata ma zastosowanie.

29 Na mocy przepisów przewidzianych w rozporządzeniu nr 1972/2003 posiadacze, w nowych państwach członkowskich, nadmiernych zapasów różnych produktów rolnych innych niż cukier byli więc powiadomieni o fakcie, że po przystąpieniu będą obciążeni opłatą proporcjonalną do wielkości ich nadmiernych zapasów.

30 Mimo, że środki przewidziane w rozporządzeniu nr 1972/2003 nie dotyczą bezpośrednio eliminacji nadwyżek przewidzianej w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, istnieje między nimi a tym przepisem związek. Nałożenie wspomnianej opłaty łagodzi bowiem ciężar obowiązku eliminacji nadwyżek, o którym mowa w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia. Z jednej strony istnienie opłaty mogło odwieść podmioty gospodarcze w nowych państwach członkowskich od tworzenia nadmiernych zapasów, co powinno było co do zasady zmniejszyć ilości, które ostatecznie należało usunąć po przystąpieniu. Z drugiej strony środki finansowe pochodzące z opłaty mogły przynieść tym państwom członkowskim dodatkowe dochody i w konsekwencji zmniejszyć rzeczywisty koszt ich obowiązku poniesienia kosztów eliminacji nadwyżek.

31 W dniu 14 stycznia 2004 r. Komisja przyjęła, również na podstawie art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego oraz na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia, rozporządzenie (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia nowych państw członkowskich (Dz.U. L 9, s. 8).

32 Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 60/2004, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 651/2005 z dnia 28 kwietnia 2005 r. (Dz.U. L 108, s. 3), stanowi, że Komisja ustali najpóźniej do dnia 31 maja 2005 r. ilości cukru jako takiego lub zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy, przekraczające ilości traktowane jako normalne zapasy znajdujące się na terytorium każdego nowego państwa członkowskiego (zwane dalej „nadwyżką cukru”) w dniu 1 maja 2004 r. Przepis ten przewiduje również sposób, w jaki Komisja ma określić tę nadwyżkę cukru.

33 Artykuł 6 ust. 2 zmienionego rozporządzenia nr 60/2004 stanowi, że każde nowe państwo członkowskie, którego to dotyczy, zapewni eliminację z rynku bez interwencji ze strony Wspólnoty ilości cukru lub izoglukozy równej jego nadwyżce cukru. Eliminacji można dokonać najpóźniej do dnia 30 listopada 2005 r. w drodze wywozu tej nadwyżki bez refundacji ze strony Wspólnoty, poprzez jej zużycie w sektorze materiałów palnych lub poprzez denaturowanie.

34 Zgodnie z art. 6 ust. 3 każde nowe państwo członkowskie powinno dysponować w dniu 1 maja 2004 r. systemem identyfikacji nadwyżkowych ilości cukru jako takiego lub zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy u głównych podmiotów gospodarczych, których to dotyczy, i zobowiązane jest wykorzystać ów system w celu zmuszenia wspomnianych podmiotów do wyeliminowania z rynku na ich koszt ilości cukru lub izoglukozy równoważnej ich ilości nadwyżkowej. Podmioty te są zobowiązane przedstawić dowód owej eliminacji. W przeciwnym wypadku nowe państwo członkowskie zobowiązane jest nałożyć opłatę stosownie do ilości niewyeliminowanej, która to opłata zasila jego budżet krajowy.

35 Artykuł 7 ust. 1 zmienionego rozporządzenia nr 60/2004 stanowi, że najpóźniej do dnia 31 marca 2006 r. nowe państwa członkowskie przedstawiają Komisji dowód wyeliminowania ich nadwyżki cukru. Artykuł 7 ust. 2 przewiduje, że każde nowe państwo członkowskie uiszcza opłatę odpowiadającą tej części jego nadwyżki cukru, dla której nie przedstawiono dowodu eliminacji w wyznaczonym terminie. Kwota ta zasila budżet Wspólnoty i zostanie wzięta pod uwagę do obliczenia opłat produkcyjnych dla roku gospodarczego 2004/2005.

36 W dniu 31 maja 2005 r. Komisja dokonała obliczenia nadwyżki cukru każdego nowego państwa członkowskiego, przyjmując rozporządzenie (WE) nr 832/2005 w sprawie określenia nadwyżkowych ilości cukru dla nowych państw członkowskich (Dz.U. L 138, s. 3). Artykuł 1 wspomnianego rozporządzenia określił ilości cukru, które muszą zostać wyeliminowane z rynku wspólnotowego przez każde z pięciu nowych państw członkowskich, u których stwierdzono ostatecznie nadwyżkę cukru.

37 Zgodnie z przepisami rozporządzeń nr 60/2004 i 832/2005 tych pięć państw członkowskich było więc zobowiązanych zapewnić, że ich nadwyżka cukru zostanie wyeliminowana z rynku, albo, w przypadku przeciwnym, wpłacić kwotę pieniężną do budżetu Wspólnoty, która zostanie uwzględniona przy obliczaniu pewnych opłat należnych od producentów unijnych.

W przedmiocie zgodności mechanizmu „eliminacji” przewidzianego w zaskarżonej decyzji z rozdziałem 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia

W przedmiocie rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia

38 Aby odpowiedzieć na pytanie, czy metoda eliminacji przewidziana w zaskarżonej decyzji jest zgodna z rozdziałem 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, argumentację stron należy przeanalizować z uwzględnieniem ogólnego kontekstu przedstawionych powyżej przepisów i środków przyjętych w celu zarządzania nadwyżkami w ramach przystąpienia.

39 Ze stanowisk stron streszczonych powyżej w pkt 19–22 wynika, że różnią się one w szczególności w odniesieniu do znaczenia, jakie należy nadać terminowi „usunięte” użytemu w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia.

40 Wobec tego, że w tej dziedzinie brak jest definicji w prawie Unii tego, co należy rozumieć przez „usunięte”, znaczenie i zakres tego terminu należy określić, uwzględniając ogólny kontekst, w którym jest używany, i zgodnie z jego znaczeniem przyjętym zwyczajowo w języku potocznym (wyroki Trybunału: z dnia 27 stycznia 1988 r. w sprawie 349/85 Dania przeciwko Komisji, Rec. s. 169, pkt 9; z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie C-164/98 P DIR International Film i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-447, pkt 26; z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie C-431/04 Massachusetts Institute of Technology, Zb.Orz. s. I-4089, pkt 17). Co się tyczy produktów rolnych, należy uznać, że w języku potocznym termin „usunięte”, tak jak użyto go w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, oznacza „zniszczone” lub „wyliminowane z rynku”.

41 Ponadto przeznaczeniem produktów rolnych znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium państw członkowskich jest ich wchłonięcie przez rynek. Zatem sprecyzowania w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, że nadwyżki należy usunąć, nie można rozumieć w ten sposób, by odnosiło się ono do wchłonięcia nadwyżek przez rynek i obowiązku wpłaty przez nowe państwa członkowskie do budżetu Wspólnoty kwoty pieniężnej mającej skompensować negatywny skutek tego wchłonięcia. Gdyby autorzy aktu przystąpienia chcieli ustanowić taki obowiązek, wskazałoby raczej, że nowe państwa członkowskie są zobowiązane do wpłaty do budżetu Wspólnoty kwoty pieniężnej obliczonej w oparciu o ilość ich nadwyżek.

42 W tym zakresie należy poza tym zaznaczyć, że Komisja nie wskazała prac przygotowawczych lub dokumentów, które mogłyby świadczyć o tym, że przyjmując rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, wolą autora tego aktu było umożliwienie Komisji wprowadzenia systemu, zgodnie z którym obowiązek eliminacji nadwyżek, o którym w akcie mowa, mógłby być rozumiany jako zwykły obowiązek wpłaty do budżetu Wspólnoty kwoty pieniężnej obliczonej w oparciu o ilość tych nadwyżek.

43 Co się tyczy celu określonego w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, Sąd orzekł, że w odniesieniu do cukru jest nim w szczególności uniknięcie jakichkolwiek zakłóceń prawidłowego funkcjonowania mechanizmów przewidzianych przez wspólną organizację rynku cukru, a przede wszystkim zakłóceń mających wpływ na kształtowanie cen, wywoływanych przez zgromadzenie nadwyżkowych ilości cukru w nowych państwach członkowskich przed ich przystąpieniem do Unii (wyrok Sądu z dnia 2 października 2009 r. w sprawie T-324/05 Estonia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3681, pkt 119). Należy zatem uznać, że rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia ma ten sam cel, mutatis mutandis, w odniesieniu do innych produktów rolnych niż cukier.

44 Należy tu zaznaczyć, że zbycie na rynku wewnętrznym całej nadwyżki produktu rolnego znajdującej się na terytorium nowego państwa członkowskiego w dniu przystąpienia może mieć wpływ na cenę tego produktu po przystąpieniu. Wobec tego, że w normalnych warunkach zwiększenie podaży produktu, przy niezmienionym popycie, powoduje obniżenie jego ceny, cena uzyskana przez producentów unijnych po przystąpieniu będzie niewątpliwie niższa od ceny, którą otrzymaliby, gdyby dana nadwyżka nie została zbyta.

45 Zakłócenie mechanizmu kształtowania cen nie oznacza jednak, że cena produktów rolnych, co do których stwierdzono występowanie nadwyżek na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia, będzie po dniu 1 maja 2004 r. niższa od cen stosowanych przed tą datą. Mogłaby ona być nawet wyższa. Poziom cen po dniu przystąpienia będzie po prostu niższy niż poziom, który mógłby zostać osiągnięty.

46 Otóż autorzy aktu przystąpienia nie mogli nie wiedzieć, że nadwyżki znajdujące się na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia mogły zakłócić mechanizmy kształtowania cen od dnia 1 maja 2004 r., gdyż akt przystąpienia nie przewiduje żadnego mechanizmu, który mógłby zagwarantować, że wszystkie nadmierne zapasy zostaną całkowicie usunięte najpóźniej w dniu 30 kwietnia 2004 r., a rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do tego aktu wskazuje, że nadwyżkami są produkty „znajdujące się w swobodnym obrocie” od tego dnia, co oznacza, że produkty te mogą być natychmiast sprzedawane. Aby zachować skuteczność rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, należy więc uznać, że celem tego przepisu jest nie tylko uniknięcie zakłóceń spowodowanych zbyciem nadwyżek na rynku wewnętrznym, lecz również skorygowanie skutków owych zakłóceń.

47 Z analizy rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, dokonanej powyżej w świetle tego przepisu oraz jego brzmienia i celu, wynika, że uzgodnienia, które Komisja ma wprowadzić na mocy pkt 4 tego samego rozdziału, pozwolą na zapobieżenie zakłóceniom spowodowanym przez zbycie wspomnianych nadwyżek na rynku wewnętrznym albo na skompensowanie skutków ekonomicznych tych zakłóceń i że zgodnie z omawianym unormowaniem nadwyżki znajdujące się na terytorium nowych państw członkowskich w dniu 1 maja 2004 r. są co do zasady eliminowane z rynku na ich koszt, w szczególności poprzez wywóz poza rynek wewnętrzny lub zniszczenie.

48 W końcu należy stwierdzić z jednej strony, że rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia nie przewiduje, wbrew temu, co twierdzi Rzeczpospolita Polska, że nowe państwa członkowskie są zobowiązane do tego, by same usunęły nadwyżki, a z drugiej strony, że Komisja, korzystając z uprawnień, które akt przystąpienia przyznaje jej w dziedzinie WPR w celu wykonania reguł ustanowionych w tym akcie, może uznać, że powinna skorzystać z szerokiego zakresu uznania, wobec czego jedynie oczywiście nieodpowiedni charakter środka przyjętego w tej dziedzinie względem celu, który właściwa instytucja zamierza osiągnąć, może podważać legalność takiego środka (wyrok Sądu z dnia 2 października 2009 r. w sprawach połączonych T-300/05 i T-316/05 Cypr przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 100). Nie można więc wykluczyć, że unormowanie, na mocy którego z jednej strony zniszczenie lub wywóz poza rynek wewnętrzny nadwyżek znajdujących się na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia jest zapewniany przez Wspólnotę, a z drugiej strony koszt tych operacji jest następnie przenoszony na nowe państwa członkowskie, również jest zgodne z rozdziałem 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia.

W przedmiocie zaskarżonej decyzji

49 Należy zauważyć, że przewidziany w zaskarżonej decyzji system eliminacji nadwyżek produktów rolnych innych niż cukier nie opiera się na ich zniszczeniu lub wywozie poza rynek wewnętrzny. Chodzi o system, dzięki któremu nadwyżki mogą zostać ostatecznie wchłonięte przez ten rynek od dnia 1 maja 2004 r. Obowiązek poniesienia przez nowe państwa członkowskie kosztów eliminacji tych nadwyżek oznacza zwykły obowiązek wpłaty do budżetu Wspólnoty kwoty pieniężnej obliczonej na podstawie ilości nadwyżek każdego produktu rolnego, którego to dotyczy. Zgodnie z zaskarżoną decyzją kwota ta jest obliczana dla każdego produktu, który w roku po przystąpieniu podlegał refundacjom wywozowym, poprzez pomnożenie stwierdzonej ilości nadwyżek przez średnią refundację wywozową stosowaną w tym roku. W przypadku produktów niedających prawa do wspomnianych refundacji kwota ta obliczana jest poprzez pomnożenie stwierdzonej ilości nadwyżek przez różnicę między średnią ceną danego produktu na rynku międzynarodowym a ceną tego produktu na rynku wewnętrznym (zob. pkt 4 powyżej).

50 Kwoty pieniężne przewidziane w zaskarżonej decyzji odzwierciedlają zatem koszt, jaki musiałby ponieść budżet Wspólnoty, gdyby Wspólnota finansowała wywóz stwierdzonych nadwyżek poza rynek wewnętrzny. Zaskarżona decyzja nie przewiduje tymczasem takiego wywozu. Nie wskazuje się w niej, by nadwyżki zostały wywiezione z wykorzystaniem finansowania wspólnotowego, którego koszt miałby zostać poniesiony przez nowe państwa członkowskie. Z akt niniejszej sprawy nie wynika, by wywozy te miały miejsce lub by zostały przyjęte inne środki eliminacji nadwyżek, ani też by zostały one sfinansowane przez budżet Wspólnoty. W końcu w odpowiedziach na pisemne pytania Sądu Komisja nie była w stanie wyjaśnić, czy zbycie na rynku wewnętrznym rozpatrywanych nadwyżek spowodowało straty

lub bezpośrednio koszty dla budżetu Wspólnoty, które można uznać za koszty eliminacji tych nadwyżek.

51 Kwot pieniężnych ujętych w zaskarżonej decyzji nie można więc uznać za świadczenie wzajemne lub przejęcie kosztu niektórych operacji eliminacji podjętych przez Wspólnotę. Chodzi o zwykły obowiązek zapłaty nałożony na nowe państwa członkowskie na rzecz Wspólnoty.

52 Tymczasem, chociaż Komisja, jak zaznaczono powyżej, posiada szeroki zakres uznania przy wykonywaniu rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, nie może ona na podstawie tego przepisu nałożyć na nowe państwa członkowskie zwykłego obowiązku zapłaty na rzecz Wspólnoty, jeżeli tego obowiązku zapłaty nie można uznać za wkład finansowy na pokrycie kosztów eliminacji nadwyżek z rynku wewnętrznego.

53 Komisja podnosi jednak zasadniczo, że środek przewidziany w zaskarżonej decyzji jest jedynym, który może zagwarantować realizację celu, do którego zmierza rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, wobec czego Sąd powinien dokonać wykładni tego przepisu „mniej literalnej, a bliższej [jego] rzeczywistego celu”, aby stwierdzić, że przepis ten i zaskarżona decyzja są zgodne. Komisja przedstawia w tym zakresie dwa argumenty.

54 Zgodnie z pierwszym argumentem podniesionym przez Komisję, ze względu na to, iż nadwyżki znajdujące się na terytorium nowych państw członkowskich zostały natychmiast wchłonięte przez rynek wewnętrzny w dniu 1 maja 2004 r. i ewentualnie zostały sprzedane lub wręcz skonsumowane, ich eliminacja z rynku wewnętrznego w drodze zniszczenia lub niesubwencionowanego wywozu po tym dniu była praktycznie niemożliwa.

55 Argument ten opiera się zasadniczo na założeniu, że produkty uznane za nadwyżkowe w nowym państwie członkowskim w dniu 1 maja 2004 r. były te same co produkty, które należało usunąć na koszt tego państwa na podstawie rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia. Zakłada to, że istnieje „tożsamość” między produktami stanowiącymi część zapasów uznanych za nadmierne w dniu 1 maja 2004 r. a produktami stanowiącymi część zapasów, które należy usunąć na podstawie rozdziału 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia.

56 Niemniej do zapasów, które należy usunąć zgodnie z tym przepisem ze względu na to, że przekraczają ilość, którą można uznać za normalny poziom zapasów, nie należą niektóre produkty, które można zidentyfikować od momentu przystąpienia. Nie jest bowiem możliwe rozróżnienie wśród zapasów produktu rolnego, dla którego stwierdzono istnienie nadwyżek, zapasów lub części zapasów nadmiernych od tych, które nadmiernymi nie są. Należy więc uznać, że rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia zobowiązuje do eliminacji

ilości produktów rolnych równoważnej ilości, co do której stwierdzono charakter nadwyżkowy, a nie pewnych jednostek tych produktów, które są możliwe do zidentyfikowania. Nie ma w tym względzie znaczenia, czy ta równoważna ilość została zakupiona bądź wyprodukowana przed lub po akcesji.

57 Komisja sama ustanowiła w odniesieniu do nadwyżek cukru znajdujących się w dniu przystąpienia na terytorium nowych państw członkowskich system eliminacji z rynku wewnętrznego poprzez zniszczenie lub niesubwencionowany wywóz tych nadwyżek oparty nie na eliminacji cukru uznanego za nadwyżkowy w dniu 1 maja 2004 r., lecz na eliminacji równoważnej ilości cukru, nawet zakupionego lub wyprodukowanego po tym dniu (zob. podobnie ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Estonia przeciwko Komisji, pkt 168–171).

58 Jak bowiem wskazano powyżej w pkt 32 i 33, art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 60/2004 stanowi, że Komisja ustali nadwyżki cukru znajdujące się na terytorium każdego nowego państwa członkowskiego w dniu 1 maja 2004 r. i wyznaczy nowym państwom członkowskim termin na zapewnienie eliminacji, bez interwencji Wspólnoty, z rynku ilości cukru „równej” tym nadwyżkom, w drodze wywozu bez refundacji, poprzez zużycie w sektorze materiałów palnych lub denaturowanie.

59 Podobnie zgodnie z art. 6 ust. 3 każde nowe państwo członkowskie powinno dysponować w dniu 1 maja 2004 r. systemem identyfikacji nadwyżkowych ilości cukru jako takiego lub zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy u głównych podmiotów gospodarczych, których to dotyczy, i zobowiązane jest wykorzystać ten system w celu zmuszenia tych podmiotów do wyeliminowania z rynku na ich koszt ilości cukru lub izoglukozy „równoważnej” ich ilości nadwyżkowej.

60 Należy zatem uznać, że rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia przewiduje system eliminacji z rynku wewnętrznego produktów rolnych innych niż cukier, pomimo faktu, że nadwyżki tych produktów znajdujące się na terytorium nowych państw członkowskich w dniu 1 maja 2004 r. mogły zostać wchłonięte przez rynek wewnętrzny bezpośrednio po tym dniu.

61 Komisja twierdzi, że można było ustanowić system eliminacji z rynku wewnętrznego nadwyżek cukru występujących w dniu przystąpienia, ponieważ na rynku cukru, bardzo skoncentrowanym i uregulowanym, z jednej strony liczba producentów była ograniczona, a z drugiej strony istniały stałe mechanizmy kontroli ilości cukru wyprodukowanego w każdym roku gospodarczym ponad kwoty dozwolone na mocy instrumentów regulacyjnych owego rynku. O ile twierdzenie to można zrozumieć w ten sposób, że Komisja utrzymuje, iż owych dwóch elementów brak jest na rynkach innych produktów rolnych i że są one niezbędne do tego, by można ustanowić system eliminacji nadwyżek podobny do systemu istniejącego na

rynku cukru, trzeba stwierdzić, że Komisja nie dostarcza żadnych wyjaśnień w tym względzie.

62 Ponadto odnośnie do rynków rolnych, na których działa wielu producentów, nic nie wskazuje na to, by Komisja nie mogła zapewnić eliminacji z rynku wewnętrznego nadwyżek znajdujących się w dniu 1 maja 2004 r. na terytorium nowych państw członkowskich, przewidując system, na mocy którego dane państwo członkowskie mogłoby wypełnić w całości lub w części swój obowiązek eliminacji nadwyżek, nabywając ilość równoważną nadwyżce w celu jej eliminacji poprzez zniszczenie lub niesubwencionowany wywóz. Ilość tę można by ewentualnie nabyć po cenie rynku wspólnotowego u podmiotów gospodarczych zlokalizowanych w danym państwie członkowskim lub innych podmiotów wspólnotowych (zob. w tym względzie ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Estonia przeciwko Komisji, pkt 178).

63 Podobnie w odniesieniu do mechanizmów kontroli ilości istniejących produktów rolnych należy zauważyć, że nowe państwa członkowskie były zobowiązane, zgodnie z art. 4 ust. 4 zmienionego rozporządzenia nr 1972/2003, przeprowadzić inwentaryzację zapasów produktów rolnych innych niż cukier znajdujących się na ich terytorium w dniu 1 maja 2004 r. i z wyjątkiem ilości pozostających w zapasach publicznych, o których mowa w art. 5 tego rozporządzenia, powiadomić Komisję o ilości produktów z nadmiernymi zapasami najpóźniej do dnia 31 października 2004 r. Komisja nie wyjaśnia, dlaczego ta inwentaryzacja, stanowiąca mechanizm ewidencji i kontroli istniejących zapasów, którą uznała ona za możliwą do przeprowadzenia, przyjmując rozporządzenie nr 1972/2003, nie mogła pozwolić nowym państwom członkowskim na zapewnienie eliminacji istotnej części nadwyżek posiadanych przez ich podmioty gospodarcze.

64 W końcu, zakładając, że Komisja podnosi, iż wprowadzenie mechanizmów fizycznej eliminacji nadwyżek produktów rolnych innych niż cukier było niemożliwe, gdyż było zbyt kosztowne, należy uznać, że kosztowny charakter środka, który należało przyjąć na podstawie przepisu prawa pierwotnego, takiego jak rozdział 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, nie może prowadzić do wniosku, że środek ten nie jest odpowiedni do zapewnienia realizacji celu założonego w tym przepisie, a tym bardziej do wniosku, że ten przepis należy interpretować jako przewidujący przyjęcie innego środka.

65 Nie budzi wątpliwości, że zasada proporcjonalności, jako jedna z zasad ogólnych prawa Unii, stanowi, iż działania instytucji publicznych nie powinny wykraczać poza to, co odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów, którym mają służyć, przy czym tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować rozwiązania najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do założonych celów (zob. wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie C-33/08 Agrana Zucker, Zb.Orz. s. I-5035, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Jeżeli cel założony w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia można było osiągnąć za pomocą dwóch różnych środków, Komisja była zobowiązana zatem

przyjąć środek mniej kosztowny. Niemniej środek ten powinien być w każdym razie zgodny z samym przepisem.

66 Pierwszy argument przywołany przez Komisję w celu wykazania, że tylko środek przewidziany w zaskarżonej decyzji może zagwarantować realizację celu założonego w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, należy zatem oddalić jako bezzasadny.

67 Zgodnie z drugim argumentem przywołanym w tym celu przez Komisję w chwili przyjęcia zaskarżonej decyzji nadwyżki znajdujące się na terytorium nowych państw członkowskich zostały już wchłonięte przez rynek wewnętrzny i od dawna zatem wpływały na mechanizmy kształtowania cen produktów rolnych. Komisja twierdzi w konsekwencji, że po przystąpieniu mogła jedynie zażądać od nowych państw członkowskich zapłaty wynagrodzenia równoważnego spowodowanej szkodzi.

68 Argumentem tym Komisja dowodzi w rzeczywistości, że system eliminacji nadwyżek rynku wewnętrznego w drodze zniszczenia lub niesubwencionowanego wywozu nie pozwala osiągnąć celu założonego w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, tak jak zdefiniowano go powyżej w pkt 43–46, jest natomiast odpowiedni do osiągnięcia tego celu środek przewidziany w zaskarżonej decyzji.

69 Tymczasem wbrew temu, co utrzymuje Komisja, eliminacja nadwyżek w drodze zniszczenia lub niesubwencionowanego wywozu poza rynek wewnętrzny przyczynia się do skorygowania zakłóceń gospodarczych związanych z występowaniem nadwyżek na terytorium nowych państw członkowskich w dniu przystąpienia, nawet jeżeli nadwyżki już zostały zbyte na rynku. Eliminacja nadwyżek może bowiem prowadzić do zwiększenia popytu wspólnotowego na dane produkty rolne i w ten sposób skompensować w całości lub w części negatywny wpływ występowania nadwyżek na stabilność danych rynków [zob. w odniesieniu do rynku cukru ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Estonia przeciwko Komisji, pkt 178; zob. również w odniesieniu do innych produktów rolnych opinia rzecznika generalnego J. Mischa w sprawie C-179/00 Weidacher (wyrok z dnia 15 stycznia 2002 r.), Rec. s. I-501, I-505, pkt 55].

70 Tak więc wdrożenie, po przystąpieniu, systemu eliminacji nadwyżek z rynku wewnętrznego w drodze zniszczenia lub niesubwencionowanego wywozu, znajdujących się na terytorium nowych państw członkowskich w dniu 1 maja 2004 r. może, wbrew temu, co twierdzi Komisja, pozwolić na osiągnięcie celu założonego w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia.

71 Nie można wprawdzie wykluczyć, że zwykła zapłata kwoty pieniężnej przez nowe państwa członkowskie również może skorygować w pewnych okolicznościach zakłócenia

mechanizmów kształtowania się cen spowodowane zgromadzeniem nadmiernych zapasów na terytorium owych państw członkowskich przed przystąpieniem i tym samym zapewnić realizację celu założonego w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia. Zapłata tej kwoty mogłaby bowiem skompensować stratę gospodarczą poniesioną przez podmioty, które musiały stosować ceny niższe niż ceny, które zostałyby osiągnięte w przeciwnym wypadku. Mogłaby ona również finansować środki stabilizacji danych rynków.

72 Z jednej strony zwykła wpłata do budżetu Wspólnoty kwot pieniężnych wskazanych w zaskarżonej decyzji nie jest wystarczająca dla zagwarantowania kompensaty podmiotom, które odczuły gospodarcze skutki zbycia nadwyżek, i nie może mieć jakiegokolwiek wpływu na poziom cen produktów rolnych po przystąpieniu.

73 Z drugiej strony, nawet jeżeli koszty związane z mechanizmami stabilizacji rynków rolnych są z konieczności finansowane przez budżet Wspólnoty, nie istnieje żadna automatyczna, a tym bardziej bezpośrednia relacja, pomiędzy ustanowieniem dodatkowego wkładu ze strony nowych państw członkowskich do budżetu Wspólnoty a utworzeniem nowych mechanizmów stabilizacji lub wzmocnieniem mechanizmów istniejących.

74 W końcu niewątpliwie nie można wykluczyć, że istnienie obowiązku zapłaty przez nowe państwa członkowskie kwoty pieniężnej do budżetu Wspólnoty może zostać uznane za mechanizm uzupełniający w ramach systemu fizycznej eliminacji nadwyżek, konieczny dla zapewnienia, że dodatkowe koszty niezbędne do uporania się z ewentualnymi zakłóceniami rynków rolnych wynikającymi z istnienia nadwyżek, których eliminacji z rynku wewnętrznego nie dokonano zgodnie z regułami przewidzianymi w tym systemie, nie będą ponoszone przez budżet lub producentów wspólnotowych, lecz przez państwa członkowskie, których to dotyczy (zob. podobnie ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Estonia przeciwko Komisji, pkt 180).

75 Taki mechanizm uzupełniający został przewidziany przez Komisję w odniesieniu do cukru poprzez przyjęcie art. 7 ust. 2 zmienionego rozporządzenia nr 60/2004, zgodnie z którym, w przypadku gdy nowe państwa członkowskie nie były w stanie dostarczyć Komisji dowodu wyeliminowania stwierdzonej przez nią nadwyżki cukru, zobowiązane były do wpłaty do budżetu Wspólnoty kwoty pieniężnej, która miała zostać uwzględniona do obliczenia opłat produkcyjnych dla roku gospodarczego 2004/2005.

76 Kwoty pieniężne, o których mowa w zaskarżonej decyzji, nie stanowią jednak takiego mechanizmu uzupełniającego. Wręcz przeciwnie, jak słusznie podnosi zasadniczo Rzeczpospolita Polska, obowiązek zapłaty tych kwot pieniężnych zastępuje eliminację z rynku wewnętrznego danych nadwyżek i stanowi jedyny mechanizm „eliminacji” przewidziany w zaskarżonej decyzji. Jak wskazano powyżej, obowiązek ten nie niesie też ze sobą żadnej bezpośredniej korzyści dla producentów wspólnotowych.

77 W konsekwencji należy stwierdzić, iż drugi argument przywołany przez Komisję w celu wykazania, że tylko środek przewidziany w zaskarżonej decyzji może zapewnić osiągnięcie celu założonego w rozdziale 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia, należy uznać za bezzasadny.

78 Z całości powyższych rozważań wynika, że obowiązek zapłaty kwoty pieniężnej do budżetu Wspólnoty nałożony na nowe państwa członkowskie w zaskarżonej decyzji nie jest zgodny z rozdziałem 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia. Środka tego nie można więc było przyjąć na podstawie rozdziału 4 pkt 4 załącznika IV do tego aktu. W konsekwencji należy zatem uwzględnić zarzut pierwszy zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia tych przepisów.

79 Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy Rzeczypospolitej Polskiej, bez potrzeby rozpatrywania pozostałych podniesionych przez nią zarzutów.

W przedmiocie kosztów

80 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Rzeczypospolitej Polskiej należy obciążyć ją kosztami postępowania.

81 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Należy zatem obciążyć Republikę Słowacką i Republikę Litewską ich własnymi kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2007/361/WE z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w

sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji w zakresie, w jakim dotyczy ona Rzeczypospolitej Polskiej.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Rzeczpospolitą Polską.

3) Republika Słowacka i Republika Litewska pokrywają własne koszty.

Truchot

Martins Ribeiro

Kanninen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 marca 2012 r.

Podpisy

* – Język postępowania: polski.